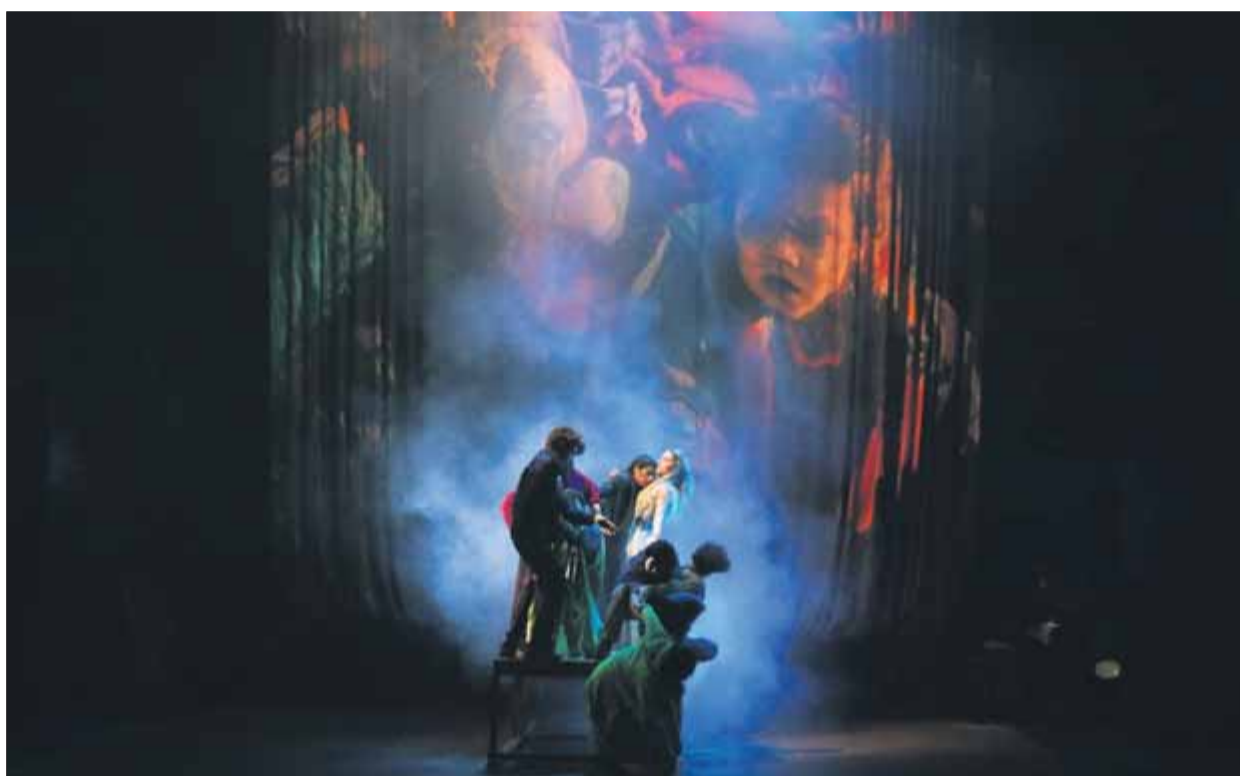

El nou muntatge de Dagoll Dagom, 'Maremar', hibrida Shakespeare i la realitat dels refugiats, amb Lluís Llach i un ball descriptiu, interpretat pels actors

Topar amb la realitat

J. Bordes
BARCELONA

La companyia Dagoll Dagom continua patint els nervis habituals de cada estrena. Totes tenen el seu risc (des de transformar Guimerà en un musical a recuperar les operetes o adaptar Calders o la novel·la més fosca de Rodoreda). L'estrena de *Maremar* serà el dimecres vinent al Poliorama. En aquesta, han provat d'allunyar-se del concepte més clàssic de musical i provar que la construcció del personatge anés junta entre la paraula, la música i el moviment. Per això, eviten parlar de musical. Andreu Gallén, el director musical, ha fet una adaptació dels temes de Lluís Llach per a *Maremar*. No hi ha orquestra. Són els músics que canten a *capella* i, puntualment, toquen el violoncel o la percussió. La dramaturgia recupera un dels Shakespeares menys representats (mai produït a Catalunya) i l'actualitza convertint l'heroi Pèricles en un refugiat dels camps estesos per Grècia. L'actriu Mercè Martínez rebla el clau: "Ja no ens commouen les notícies dels refugiats abandonats al camp." Ara ells s'atreveixen a explicar una història ben concreta amb la qual empatitzar amb les víctimes. Donar

Un detall del muntatge, amb l'escenari despullat, només amb el suport dels actors i l'audiovisual ■ PERE FRANCESCH/ACN

La sessió de prèvia d'aquest dilluns destinarà tota la taquilla a Open Arms i la Creu Roja

l'oportunitat als espectadors que palpïn la realitat, posin noms als rostres del telenotícies que surten massa poc puntualment. De fet, la sessió del 24 de dilluns destinarà tots els ingressos a Open Arms i la Creu Roja. És la seva manera de difondre i de ser membres actius per a la cura d'unes persones que podrien ser qualsevol.

El director Joan Lluís Bozzo té clar que els herois com Pèricles són, en realitat, els refugiats sirians o africans que lluiten

contra el destí per sobreviure. L'argument imagina com un ésser misteriós decideix explicar una història i representar-la entre tots els refugiats del camp perquè una noia (que ha perdut els pares durant el viatge) trobi l'esperança. És un fet delicat, que han mirat de tractar amb molt de respecte. Perquè hi ha molts refugiats penjats pel "pacte de la vergonya" d'Europa amb Turquia que arracona els refugiats, sense donar-los-hi sortida, comen-

ta l'actor Marc Pujol. Aquest actor ha participat en dues campanyes de solidaritat amb els refugiats al nord de Grècia. Hi van anar per ajudar i, de seguida, van comprendre que fer teatre era un exercici molt saludable per als nens d'aquell descampat entre tendes que arplega cap a 1.500 persones.

Anna Rosa Cisquella, membre històrica de Dagoll Dagom, confia que aquest musical el vegin molts joves perquè, d'aquí a uns anys, poden tenir

Viatge a Palma, el Principat i València

Maremar té la data tancada al Poliorama. Fins al 13 de gener. A partir de llavors, es preveu tornar a fer gira pel Principat. Dagoll Dagom tornarà a fer gira, una acció que no es repetia des de la reposició de *La nit de Sant Joan*, al 2010. Ara, a més, hi ha garanties que el seu espectacle emotiu ultrapassi el Principat. A l'estiu, Bozzo ja avançava a aquest diari que trobarien plaça a València. Ahir van aclarir que també és molt probable la seva actuació a Palma. Cisquella adveteix que avui és impensable que cap altre teatre de l'Estat espanyol s'atreveixi a programar-los en català.

una situació més extrema encara. Per ara, s'han venut totes les entrades per a escoles. Per això, inciten que aquest espectacle de paraula, música i una dansa, coreografiada per Ariadna Peya, que és descriptiva, la puguin veure famílies senceres. Peya, membre de Les Impuxibles, admet que la intenció de posar les tres disciplines al mateix nivell la fan moltes companyies, però cap s'havia atrevit a fer-ho (o havia tingut l'oportunitat) en el circuit comercial. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Del cinisme a la mordacitat

Shirley Valentine

Director: Miquel Gòrriz
Intèrpret: Mercè Arànega
Dilluns, 17 de setembre (fins al 4 de novembre) al Teatre Goya

Shirley Valentina és un personatge que Willy Russell va escriure a finals dels anys vuitanta. Han passat trenta anys i, lamentablement, encara hi

ha moltes Shirleys que necessiten aire per alliberar-se. Mercè Arànega és l'encarregada de donar-li vida al Teatre Goya, després que fa vora 15 anys que la va posar als escenaris catalans Amparo Moreno.

Miquel Gòrriz proposa una escena plana (i un personatge) que viatja del cinisme parlat a la paret

de la cuina en una escena amb perspectiva, espai i aire que acompanya l'alliberament del personatge

Aquesta Shirley és una dona avorrida d'una convivència quasi inexistent amb el seu marit i uns fills que s'han emancipat i no li demostren gens d'estima. Aquesta Shirley no sap refusar el viatge pagat per

anar amb la seva amiga a Grècia. És una escapada que li pot fer reviure la seva època de dona independent que pot oblidar-se de les obligacions i enamorar-se la vida.

La posada en escena té un cert toc simbòlic perquè viatja del quadre pla. De fet, a mesura que avança l'obra, la nova Valentine

comença a adreçar-se obertament al públic, demostrant que ha reviscolat de la inèrcia que l'atenallava en la primera escena.

L'obra sap aprofitar les picades d'ullet cíniques a la quotidianitat de mare en sopida, que tothom pot reconèixer, siguin de la mare o de l'àvia. Cada escena fa un pas més al seu nou alli-

berament. Del cinisme salta a la mordacitat; de la desesperació, al desig de controlar què vol fer amb la seva vida, sense els traumes de sentir-se enganyada per ningú. Ella és al centre del seu paradís. Final d'esperança sense fisures. Arànega hipnotitzada amb simpatia, projecta alliberament. ■